

Mandag d. 18/12: Skal vi klippe vore julehjerter sammen

Sneen knasede under cyklens dæk. Hvis man da kunne kalde det sne, det tynde, brune lag, der var tilbage i vejkanten. Henrik tørrede næsen af i ærmet på sin jakke og fortsatte langs landevejen mod Gyrsvilde Stationsby. Klokken var kvart over syv om morgenen, og foran ham lå en hel skoledag, hvor femte klasse skulle fremlægge deres projekter om nisser i den danske historie. Han havde taget nissehue på i dagens anledning, men den var langt fra lige så varm som hans normale hue, og han fortrød, at han ikke bare havde puttet den i tasken. Den kolde luft skreg i hans ører.

Det havde ellers været skønt at stå op og cykle ned gennem butiksgaden. Den mindede ham om julemandens landsby fra en film, han havde set engang. Julepynt, lyskæder og gran så langt øjet rakte. Der var endda højtalere, som spillede julemusik flere steder. Henrik havde altid elsket julen, men nu elskede han den endnu højere.

Jutta havde overpyntet købmanden med kæmpestore slikstokke og en lyskæde på taget, der var formet som en julemand i sin kane med fire rensdyr foran. Henrik havde set hende spankulere stolt rundt inde i butikken, da han cyklede forbi. Hun lignede én, der bare havde ventet på en undskyldning for at gå amok med julepynt.

Henrik standsede op og lagde sine hænder oven på ørerne et øjeblik for at beskytte dem mod kulden.

"Av," jamrede han.

Hvorfor tog jeg ikke den anden hue med? tænkte han. Hvor er jeg dum!

Han stirrede op langs vejen. Han var vel cirka midt mellem Søndre Frevsinge og Gyrsvilde Stationsby. Det var stadig mørkt, og der var ingen gadelamper. Det eneste lys kom fra hans cykellygte, der oplyste en lille halvcirkel af vejen foran ham.

Henrik skulle lige til at sætte sig op på cyklen igen, da han hørte noget pusle i buskadset på den anden side af vejen. Han spidsede ører og forsøgte at skelne silhuetterne fra hinanden i mørket. Han var standset op i nærheden af læbæltet mellem to marker, og på begge sider af vejen var der en stribe buskads med spredte, små træer. Der var næsten vindstille, ikke engang trætoppene bevægede sig.

Der var næsten ...for stille.

Henrik mærkede panikken brede sig. Han greb krampagtigt fat om styret og sprang op på sædet. Cyklens bagdæk lavede hjulspin på den glatte asfalt, før den satte afsted hen ad vejen. Han bed tænderne sammen og ignorerede den stikkende smerte i ørerne.

Med hjertet oppe i halsen drejede han hovedet og så sig tilbage. Han syntes, han kunne se nogle hvide øjne lyse mod ham i mørket langt bagude.

Så ramte hans fordæk pludselig noget stort og hårdt, og cyklen skred ud under ham. Henrik landede på vejen med et overrasket skrig. Cykelstyret borede sig ind i hans ene side, og hans håndled og albuer skræbede mod asfalten.

Klynkende og rystende kæmpede han sig op på benene. I samme nu begyndte den ting, han var kørt ind i, at bevæge sig og udstøde en dyb, gurglende lyd.

Henrik mærkede blodet fryse til is i sine årer, da natnissen drejede sit store, nøgne hoved og så ned på ham med sine lysende refleksøjne. Savlet fra dens åbne mund dryppede ned og landede på hans jakke.

Hvis han havde kunnet, ville Henrik have gjort mange ting. Han ville have skreget. Måske ville han endda have kæmpet sig op for at løbe. Men frygten lammede ham så meget, at han endda glemte at trække vejret. Det eneste, han mærkede var tårerne, der trillede ned ad hans kinder.

Lyset fra cyklens forlygte badede natnissen i et hvidligt skær, da den bøjede sig ned over ham. En serie af klikkende grynt boblede ud af dens hals. De blanke øjne løb op og ned over Henriks krop og lagde sig fast på hans ansigt. Den lange, nøgne isse var dækket af et net af blodårer, som fik huden til at pulsere som røde bølger.

Pludselig skreg natnissen, så det gjaldede ud over markerne. Henrik skreg også. Han kunne mærke varmen, da han tisede i bukserne. Så blev alt sort.

Julie sad og spiste morgenmad. Christian var taget ud til byggepladsen for at søge job, og hendes far var ude i plantagen som sædvanligt. Hun stak skeen i munden og tænkte på løvblæseren. Det var en genial idé, Christian havde fået, syntes hun. Nu håbede hun bare, at hun var stærk nok til at bære den. *Det skal jeg være*, tænkte hun. *Måske vil far lade mig hjælpe de andre med at lede efter natnisserne, hvis jeg har et våben.*

Hun vippede prøvende op og ned med foden. Hendes sårede ben følte allerede meget bedre. Lægen havde sagt, at sårene var dybe, men pæne. 'Det må have været en meget skarp kniv' havde han sagt,

mens han stirrede spørgende på dem. Hverken Julie eller Jes havde vidst, hvad de skulle sige til det.

Julies mobil begyndte at vibrere. *Det kan da ikke allerede være Christian*, tænkte hun og samlede den op fra bordet. Det var det heller ikke. Det var Mie.

"Hej Mie," sagde Julie. "Burde du ikke være til time nu?"

"Jo," sagde Mie.

Julie satte sig brat op i stolen. Der var en alvor i Mies stemme, som gjorde hende bange.

"Henrik er blevet angrebet af natnisserne," fortsatte Mie. "Han er okay."

"Hvad?" råbte Julie. "Hvor? Hvornår?"

"Vi fandt ham på vej til skole," sagde Mie stille. "Han lå bare på vejen ved siden af cyklen, helt bevidstløs."

Julie sprang op.

"Hvor er I nu? Jeg kommer hen til jer."

"Nej, lad være med det," sagde Mie. "Vi er hjemme ved Henrik. Hans mor er ved at hjælpe ham i seng. Han var iskold af at ligge ude i sneen."

Julie mærkede den dårlige samvittighed rumstere i kroppen. Hvorfor havde de ikke tænkt over, at natnisserne selvfølgelig også var ude om morgenen? Hvorfor havde de ikke passet bedre på?

"Er I sikre på, at han er okay?" spurgte hun med lille stemme.

"Ja," sagde Mie. "Han var mega bange. Men han har ikke nogen sår eller noget. Han har lidt ondt, fordi han faldt af cyklen, men ikke andet."

"Det er godt nok heldigt," sukkede Julie lettet.

"Mmmh," sagde Mie. "Jeg tror, Henriks mor kommer ud nu. Jeg synes også bare lige, at du skulle vide det."

"Ja ... tak," sagde Julie.

Hun sad lidt og stirrede på mobilen i sin hånd. Hjertet hamrede i brystet på hende. Indtil i dag havde de kun set natnisserne ved Klaus' hus og ved deres eget – mellem grotten og byen. Men landevejen mellem Søndre Frevsinge og Gyrsvilde Stationsby lå på den anden side af byen. *De kan være over alt nu*, tænkte hun.

Hun så ud ad vinduet på toppene af grantræerne og den grålige himmel bag dem. Det var ved at blive lyst nu, heldigvis. Der var sne i luften. Små fnug, der hvirvlede omkring i vinden og ikke så ud, som om de ville lægge sig.

Det gav et gib i hende, da yderdøren gik op og Christian sprang ind. Hans kinder var røde, og den kolde luft lå omkring ham som en sky.

"Jeg gjorde det," jublede han. "Jeg fik jobbet! Jeg starter allerede i morgen!"

Julie gik ud til ham og omfavnede ham. Fugten fra hans jakke satte sig i hendes tøj, men hun strammede bare grebet endnu mere. Christian stivnede overrasket. Så lagde han en hånd på hendes hoved.

"Er der sket noget?" spurgte han.

Julie kneb øjnene hårdt sammen.

"Hvornår kan vi komme afsted?" sagde hun i stedet.

"Hvad ... øhh. Mener du hen til Thea? Efter kanel?"

Julie nikkede. Christian lo.

"Lad mig lige få en bid brød," sagde han. "Så kan vi tage af sted."

Theas forældre boede inde i byen i et gråt rækkehus. Christian cyklede derhen med ladcyklen og Julie bagpå.

"Så ... hvad gør vi, når vi kommer derhen?" råbte Julie for at overdøve vinden.

"Jeg har skrevet til hende, at jeg passer dig fordi du er kommet til skade," råbte Christian tilbage. "Og at vi gerne ville ud af huset lidt."

"Er det seriøst vores dækhistorie?" spurgte Julie.

"Det er jo faktisk næsten sandheden," råbte Christian. "Nu er vi her." De parkerede cyklen og ringede på. Der gik mindre end to sekunder, så lukkede Thea døren op. Hun havde langt mørkt hår, brede hofter og briller. Hun sendte dem et stort smil.

"Hej med jer! Hvordan går det med benet, Julie?" sagde hun.

"Fint," sagde Julie.

"Mine forældre er på julemarked, så vi har huset for os selv," sagde Thea og blinkede. "Jeg har gjort klar til os alle inde i stuen. Du kan godt glæde dig, Julie."

Gjort klar til hvad? tænkte Julie og sendte Christian et forvirret blik, da Thea vendte ryggen til. Christian så aldeles uskyldig ud.

"Åh," hviskede han. "jeg er muligvis kommet til at fortælle hende, at du er helt vild med at ... lave julepynt."

"Du har *hvad?*" hvædede Julie tilbage.

"Noget skulle jeg jo sige," forsvarede Christian sig. "Og Thea er..."

Han afbrød sig selv, da de nåede stuen, og Thea vendte sig rundt og slog ud med armene.

"Ta-daa!" jublede hun.

Julie måbede. Hver eneste kvadratcentimeter af den lille stue var dækket af julepynt. Der hang guirlander mellem lamperne og fletstjerner ned fra loftet. På væggene var der klistret julehjerter og kræmmerhuse op, og der brændte levende lys i alle vinduerne. Det store spisebord var skjult under bunker og atter bunker af glanspapir.

"Sid ned! Så henter jeg varm kakao og småkager," hvinede Thea. Julie satte sig langsomt ned. Hendes øjne skød lyn efter Christian. Han undgik hendes blik, men hun kunne se, at han var ved at dø af grin. "Jeg behøver nok ikke at sige, at Thea er ... meget vild med julepynt," hviskede han.

"Men det er jeg da ikke," hviskede Julie hidsigt tilbage. "Behøver jeg minde dig om, at jeg ikke har været med til juleklip på skolen ... nogensinde?"

"Slap af," grinede Christian. "Du skal bare distrahere hende. Så kigger jeg efter kanelen."

Han listede hurtigt ud af stuen. Thea kom ind med en bakke med krus og en skål med brunkager. Hun skubbede bunken med glanspapir lidt til side, så der var plads til den.

"Hvor er Christian?" spurgte hun og smilede.

"Øhm ... Han skulle på toilettet," løj Julie.

"Åh," sagde Thea. "Vil du have en kop kakao?"

"Ja tak," sukkede Julie.

Thea skænkede op og lagde et par småkager foran Julie. Hun så på hende med et varmt blik.

"Hvor er det hyggeligt," sukkede hun betaget. "Der er ikke noget, der slår juleklip, når man gerne vil komme i bedre humør!"

Hun lo og baksede et ringbind op på toppen af glanspapirbjerget.

"Her – du får lov til at vælge først," sagde hun.

Julie stirrede fra hende til ringbindet og tilbage igen. Ude på gangen kunne hun høre Christian pusle med noget. Thea skulle lige til at vende sig, da Julie skyndte sig at tage ringbindet over til sig. Det var fyldt til randen med skabeloner og folde-instruktioner til alverdens julepynt.

"Wow," sagde Julie, oprigtigt imponeret. "Du har godt nok mange."

Thea nikkede stolt.

"Jeg har samlet på dem lige siden, jeg var på din alder," sagde hun. "Og det her er kun de bedste af dem."

Julie slog op på en side og trak en skabelon ud.

"Godt valg," jublede Thea. "Et julehjerte. Men det er godt nok én af de svære. Er du sikker på, at du kan lave den?"

Julie stirrede på Thea. Bag hendes ryg kunne hun se Christian slæbe sig forbi dørråbningen med en stor sæk over skulderen.

"Øhm ... måske hvis du hjælper mig," sagde hun højt for at overdøve lydene ude fra gangen.

Thea blinkede.

"Selvfølgelig. Vælg to farver."

Julie havde aldrig overvejet at sætte sig ned og klippe julepynt. Men nu, hvor hun sad dér sammen med Thea, med varm kakao i kruset, levende lys og julemusik i radioen, så kunne hun pludselig forstå, hvad Thea mente. Man kom virkelig i bedre humør.

Da Christian kom og spurgte, om hun var klar til at tage hjem, tiggede hun om at få lov til at blive lidt længere, og han accepterede modvilligt. Og da de cyklede hjem, havde de ikke kun ladet fyldt med kanel. Julie havde også en pose med, fyldt med de smukkeste julehjerter, hun nogen sinde havde set.